

Arrest

nr. 83 578 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 24 augustus 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat L. BRACKE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent ten laste van een Belg.

Op 24 augustus 2011 nam de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang.

Zij verduidelijkt dat een ascendent van een meerderjarige Belg in toepassing van de wet van 8 juli 2011 geen recht meer op gezinshereniging kan laten gelden. Indien de beslissing zou worden vernietigd, dan zou de gemachtigde van de staatssecretaris zich gedwongen zien vast te stellen dat verzoekster, overeenkomstig de huidige wettelijke bepalingen, geen recht op gezinshereniging kan laten gelden.

In beginsel wordt aanvaard dat verzoekster die op afdoende wijze aantoont dat haar een beslissing is verleend houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daardoor al alleen doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij de nietigverklaring van deze beslissing. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van verzoekster een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Met betrekking tot de belangenvereiste in het kader van gezinshereniging wordt het volgende opgemerkt:

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), die in werking is getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving voor het verkrijgen van een verblijf op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwant in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen rekening houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium “tempus regit actum”* de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het loutere feit dat verzoekster om de erkenning van haar verblijfsrecht heeft verzocht, creëert op zich geen vastgesteld recht aangezien dergelijk verblijfsrecht slechts erkend kan worden voor zover verzoekster aan de voorwaarden voor het erkennen van dit recht voldoet, hetgeen een zekere beoordeling veronderstelt. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging als ascendent in functie van een meerderjarige Belg in te willigen. Op grond van dit gegeven heeft verzoekster geen belang meer bij haar beroep.

In zover verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 20 van het EU-verdrag en meent dat zij op basis van deze rechtspraak alleen al recht heeft op een verblijf in het Rijk, wijst de Raad er op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het

Unierecht niet van toepassing is “op een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, die altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en die ook de nationaliteit van een andere lidstaat bezit” (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). Het staat niet ter discussie dat verzoekster een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van haar Belgische zoon. Zij kan, bij gebreke aan een “*intracommunautair aspect*” in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische zoon van verzoekster, “*het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten*” dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). In voorliggende zaak wordt door verzoekster niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat haar Belgische zoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat “*het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend*” (HvJ 15 november 2011, C- 256/11). Verzoeksters uiteenzetting in haar verzoekschrift doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet meer beschikt over het vereiste wettelijk belang.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wegens gebrek aan een actueel belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU